

PARAULA I VIDA

Arriba la Jornada Mundial de la Joventut

Aquesta setmana ja comencen a arribar els joves i acompanyants adults, entre ells alguns bisbes, que de diversos països vénen uns dies abans vers Madrid per a la **Jornada Mundial de la Joventut (JMJ)**. Vénen per ser acollits i viure un intercanvi de dons, treballs pastorals i esperances juvenils, i després junts, reprendre el pelegrinatge fins a Madrid. Tots cerquem la fe en Crist i volem comprovar que units podem fer un camí de renovació eclesial que l'Esperit Sant anima. És una experiència de comunió en Crist única i molt gratificant. Ja ho deia el beat Joan Pau II: «Amb el pas dels anys s'ha demostrat que les Jornades de la Joventut no són ritus convencionals, sinó esdeveniments providencials, ocasions perquè els joves professin i proclamïn cada vegada amb més alegria la seva fe en Crist. Estant

junts poden interrogar-se sobre les aspiracions més profundes, experimentar la comunió amb l'Església, comprometre's en la urgent tasca de la nova evangelització. D'aquesta manera es donen la mà, formant una gran rotllana d'amistat, unint els colors de la pell i de les banderes nacionals, la diversitat de les cultures i de les experiències, en l'adhesió de fe en el Senyor ressuscitat» (*Carta de 8.5.1996*).

La JMJ va tenir com a punt de partida, la presència itinerant de la Creu dels Joves, que va estar entre nosaltres els dies 8 al 13 de juny del 2010, i continua ara amb l'acollida de joves d'altres països a casa nostra, del **10 al 15 d'agost del 2011**. Estarem al servei dels grups acollits, afavorint sobretot la pregària, el compartir, la mateixa organització dels pelegrins, i que trobin menjar i estatge. L'acolliment es fa a Núria, Ribes de Freser, Castellserà, Penelles, Tornabous, Balaguer, Guissona, la Seu d'Urgell, Andorra la Vella, Sant Julià de Lòria i Escaldes-Engordany, on ja treballen de fa mesos els equips locals responsables. **Estem a l'espera de més de 2.000 joves** de les diòcesis d'Evry, París, Pamiers i Tulle (França); també de Haarlem (Holanda), i un bon grup d'Udine (Itàlia) així com un altre de monitors de la FIMCAP internacional d'uns 25 països diferents (Rwanda, Filipines, Corea...). Entre els acollits hi haurà també joves alemanys, polonesos, belgues, eslovacs, africans del Congo i de Madagascar, de les Illes Seychelles i un bon grup de l'Índia. Alguns vénen amb els seus bisbes. Una nova Pentecosta per al nostre Bisbat, i hem d'esperar que l'Esperit Sant ens ajudarà a trobar la unitat i l'amor que parla totes les llengües! I després **Madrid els dies 16 al 21 d'agost**, amb el Papa! Els catalans faran un gran grup que, amb altres, residiran a **San Lorenzo del Escorial**.

El tema triat per Benet XVI per a la JMJ de Madrid és: «**Arrelats i fonamentats en Crist, fermes en la fe**» (cf. Col 2,7). Fa referència a un passatge de la Carta als de Colosses, en què l'apòstol, després d'haver parlat de les seves lluites i fatigues com a missioner de l'Evangeli, anima la comunitat a romandre ferma en el que ha après de l'Evangeli sense fer cas dels falsos mestres que els portaven cap a noves «revelacions» i nous «coneixements» sobre Déu, encara no manifestats. Alguns cristians començaven a dubtar en la fe. Una situació semblant a la dels nostres dies que arrossegueu les persones poc fermes en la fe. Camineu per tant en el Senyor Jesucrist, exhorta Pau, indicant que la vida cristiana s'expressa com a deixebles, amb Crist i nosaltres en camí rere seu. La fe cristiana, abans de ser adhesió a un ensenyament i a una doctrina, és adhesió ferma a una persona, Jesucrist, el Fill de Déu.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

Trobada de joves a l'Espai Fòrum

▶ A partir de l'11 d'agost es preveu l'arribada a les diòcesis catalanes de més de 40.000 joves de diversos punts d'Europa i d'Amèrica que seran acollits en centres educatius, en parròquies i en famílies dels deu bisbats amb seu a Catalunya. El proper dissabte, dia 13 d'agost, tots els joves es trobaran a Barcelona, on tindran lloc els actes conjunts dels *dies previs a les Esglésies locals* de la JMJ: a les 10 h, celebració de l'eucaristia a l'Espai Fòrum (en la foto); a les 13 h, recepció a l'Ajuntament als bisbes i als representants de les delegacions acollides; a la tarda, itinerari espiritual i cultural per la ciutat, amb visites a la catedral i a les basíliques de Santa Maria del Mar i de la Sagrada Família; i a les 20 h, cloenda de la jornada amb un concert, també a l'Espai Fòrum.

GLOSSA

En tot servir i estimar

Un pare de família, universitari capacit i ben considerat en la seva professió, ha coordinat la catequesi d'una comunitat cristiana durant quatre cursos. En acabar el seu servei, escriu aquesta pregària: «En tot servir i estimar». «Quantes vegades he escoltat aquestes paraules de sant Ignasi? Moltes des d'aquell recés, sent adolescent, en què les vaig descobrir per primera vegada. Però, la veritat sigui dita, fins no fa massa no em deien gaire cosa. Fins i tot, em semblaven una mica cursis. Ara, però, comencen a cobrar sentit per a mi. Potser perquè durant uns anys he intentat servir, aportant a la comunitat cristiana alguna de les meves capacitats, i m'he donat que servir t'apropa a estimar.»

«I què deu voler dir servir? Faig un intent de definició propi, com si jugués al joc del diccionari jo sol. Deu voler dir posar a disposició del proïsme aquells dons o aquelles capacitats que un hom té per tal que altres en puguin treure profit. Imagino, també, que els dons són innats, mentre que les capacitats o els coneixements han estat apresos a partir de dons d'altres que els han volgut compartir amb nosaltres. No intentaré definir estimar. És massa difícil. Però sí sé, per pròpia experiència, que estimar pot ser egoista. En canvi, quan s'arriba a l'amor mitjançant el servei, aquest amor no és mai

egoista. I el que és més difícil: "en tot..." Si ja és difícil servir, si ja és difícil estimar, no m'imagino servir i estimar "en tot". Deu voler dir que no només ho hem de fer a la comunitat, amb la família... També a la feina (on hi ha aquell cap dèspota i aquell amic seu tan desagradable), a la comunitat de veïns (on hi ha la veïna que llença la brossa al pati interior), al partit polític (on hi ha un trepa que només pensa a arribar a la cadira), a la universitat (on el que seu al meu costat només ho fa per poder copiar)... Allà imagino que hem de servir a través de la justícia, del joc net, de la transparència i de la predisposició a estar al costat de qui ho necessita. Així hi acostarem una mica el Regne.»

«Estimeu-vos afectuosament com a germans, avanceu-vos a honorar-vos els uns als altres» (*Rm 12,10*). Quatre anys, setmana rere setmana, treballant pel Regne sense negligir la reflexió ni la pregària, ni la vida comunitària al voltant de la taula de Jesús en l'eucaristia dominical. Acaba la pregària amb una petició: «Senyor, ajudeu-nos a estimar a través del servei i a deixar copsar alguna cosa del Regne a través de tot el que pensem, de tot el que diem i, sobretot, de tot el que fem». Només caldria afegir: perquè tots arribin a Vós.

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

El senzill, i sabut, i no obstant sublim: «Pregueu pels qui us han fet el mal i en això coneixeran la vostra raó i la vostra força», això només podia dir-ho un pastor com V. Il·lma. I sols V. Il·lma. ha sabut dir-ho com calia, i no cal pas dir res més. Així, els qui ens callàrem per massa obscuritat, ara hem de callar perquè ja hi ha prou llum. Caritat i avant. Cert que la cosa té altres aspectes (*es refereix a la Setmana Tràgica*); però després d'haver-la mirada fixament en aquest aspecte (*el misteri del mal i el perdó*), els meus ulls almenys resten tan saciats, que tota altra consideració els disgustaria. Amb tots els meus, m'inclino esperant sempre la benedicció de V. Il·lma.

(Carta al bisbe Josep Torras i Bages, 11-09-1909)

DIUMENGE XIX DE DURANT L'ANY

► Lectura del primer llibre del Reis (1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà». Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

► Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble / i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

Crist dona la mà a sant Pere, a punt de ser engolit per les onades. Fragment d'una estola. Museu Bargello (Florència)

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

► Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiarar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo». Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneu-me que vingui caminant sobre l'aigua». Jesús contestà: «Ja pots venir». Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me». A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

► Lectura del primer libro de los Reyes (1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó al Horeb, el monte de Dios, se metió en una cueva donde pasó la noche. El Señor le dijo: «Sal y ponte de pie en el monte ante el Señor. ¡El Señor va a pasar!» Vino un huracán tan violento que descuajaba los montes y hacía trizas las peñas delante del Señor; pero el Señor no estaba en el viento. Después del viento, vino un terremoto; pero el Señor no estaba en el terremoto. Después del terremoto, vino un fuego; pero el Señor no estaba en el fuego. Después del fuego, se oyó una brisa tenue; al sentirla, Elías se tapó el rostro con el manto, salió afuera y se puso en pie a la entrada de la cueva.

► Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz a su pueblo y a sus amigos.» / La salvación está ya cerca de sus fieles, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / la salvación seguirá sus pasos. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo; mi conciencia, iluminada por el Espíritu Santo, me asegura que no miento. Siento una gran pena y un dolor incesante en mi corazón, pues por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne, quisiera incluso ser un proscrito lejos de Cristo. Ellos descendiendo de Israel, fueron adoptados como hijos, tienen la presencia de Dios, la alianza, la ley, el culto y las promesas. Suyos son los patriarcas, de quienes, según la carne, nació el Mesías, el que está por encima de todo: Dios bendito por los siglos. Amén.

► Evangelio según san Mateo (Mt 14,22-33)

Después que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y, después de despedir a la gente, subió al monte a solas para orar. Llegada la noche, estaba allí solo. Mientras tanto, la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario.

De madrugada se les acercó Jesús, andando sobre el agua. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, pensando que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!» Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir hacia ti andando sobre el agua.» Él le dijo: «Ven.» Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua, acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame.» Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Qué poca fe! ¿Por qué has dudado?» En cuanto subieron a la barca, amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él, diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios.»

COMENTARI

Més enllà dels límits

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.): Dt 10,12-22 / Sl 147 / Mt 17,22-27 ■ **dimarts**: Os 2,16b.17b.21-22 / Sl 44 / Mt 25,1-13 ■ **dimecres**: 2Co 9,6-10 / Sl 111 / Jn 12,24-26 □ **dijous**: Js 3,7-10a.11.13-17 / Sl 113 / Mt 18,21-19,1 ■ **divendres**: Js 24,1-13 / Sl 135 / Mt 19,3-12 ■ **dissabte**: Js 24,14-29 / Sl 15 / Mt 19,13-15 ■ **diumenge** vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.): Is 56,1.6-7 / Sl 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15,21-28.

La condició humana comporta algunes limitacions insalvables: per exemple, no podem volar, no podem ser en dos llocs al mateix temps, no podem viure per sempre... Convé assumir-ho amb realisme i amb normalitat.

Tanmateix, és cert que mentre tendim a lamentar-nos d'allò que no podem fer, aprofitem poc les possibilitats reals que tenim al nostre abast. De fet, la investigació i la tecnologia han permès d'aconseguir fites que en altres temps eren impensables: gràcies als avions podem desplaçar-nos per l'aire, amb els telèfons i altres mitjans podem comunicar-nos amb llocs llunyans, la medicina ha permès d'allargar extra-

ordinàriament la vida humana... Aquests i altres avenços han estat resultat de la dedicació, la recerca, l'enginy, la constància i, sobretot, de la confiança.

En una coneguda escena evangèlica, Jesús camina sobre les aigües. Es tracta d'un fet que en principi és impossible per a una persona humana: sostenir-se sobre l'aigua és una altra de les activitats que no podem realitzar. També ho hem aconseguit de manera indirecta gràcies a les barques, els vaixells i d'altres instruments, però no podem fer-ho sense aquestes ajudes. Segons l'evangeli, quan Pere veu Jesús dret damunt l'aigua també s'atreveix a saltar de la barca i comença a caminar. Però

de seguida s'adona que està fent una cosa increïble, perd la confiança i s'enfonsa en l'aigua. Jesús li fa notar la seva covardia i falta de fe.

Jesús venia de pregar. La relació tan forta que manté amb Déu és el que li dóna confiança, força i seguretat. Unit a Déu, és capaç de superar els límits de la naturalesa humana. Sovint, els nostres límits són més aparents que reals. Els obstacles que tenim al davant, per més greus que semblin, es poden superar. L'exemple de Jesús mostra que a través de la confiança i de la pregària podem aconseguir coses que ens semblen utòpiques o impossibles.

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Josep (i 6) Intèrpret de la història

Josep també és un gran mestre espiritual perquè sap llegir la història en clau de la fe. Rellegeix els esdeveniments en clau sagrada. No es reconcilia només amb els seus germans, dient-los: «Jo sóc Josep, el vostre germà, que vosaltres vau vendre a uns que anaven a Egipte» (Gn 45, 4-8). També es reconcilia amb la seva història particular: «No sou vosaltres els qui em vau enviar aquí, sinó Déu. Ell ha fet que jo fos com un pare per al faró, m'ha fet senyor de totes les seves possessions i governador de tot el país d'Egipte.»

Josep és capaç de fer present Déu allà on semblava que no hi era. Les circumstàncies que envolten la seva vida ens fan pensar que Déu l'ha abandonat. En canvi, Josep pren consciència de com Déu l'acompanyava al llarg de la seva història. Fa una lectura en clau sagrada de la realitat. D'aquesta manera, no es reconcilia només amb els seus ger-

mans sinó també amb tota la realitat, perquè, al cap i a la fi, Déu és al darrere de tot.

I en aquesta hermenèutica profètica de la seva història descobreix que Déu transforma el mal en bé. Malgrat els errors humans, Déu és qui té les regnes de la història. El mal que els seus germans li havien ocasionat no és un impediment per a l'acompliment del pla de Déu sinó que el reconverteix. Era el camí que ha conduït molts a un bé major.

Amb aquesta idea acaba el relat del patriarca Josep, però també acaba el llibre del Gènesi. El llibre de l'Èxode començarà amb el naixement de Moisès. Malgrat tots els pecats dels homes, Déu no sent aversió envers la condició humana sinó que l'assumeix, la fa seva i, enmig de les seves llums i les seves ombres, es fa present. Però cal un mestre espiritual, com Josep, perquè ens n'adonem.

Josep Otón

(Històries i personatges. Ed. Claret, Barcelona 2009)

Muerte de la madre de siete hijos

Murió la esposa de mi amigo Tomás Claramunt, ambos padres de siete hijos e hijas. En la misa, y ante los restos de su madre, sus hijos dijeron:

- «Madre... nos faltará tu aliento, tu ternura, tu fuerza.»
- «Madre... confidente y cómplice de todos nuestros proyectos e ilusiones.»
- «Madre... a quien acudir para confiar nuestras angustias...»
- «Madre... desde el Cielo, con tu nueva perspectiva de los hechos y de las cosas de la tierra, danos tu eficaz ayuda como siempre hiciste...»
- «Madre... gracias para haber sido la columna vertebral de la familia...»
- «Madre... serás siempre para tus siete hijos e hijas: punto de referencia, punto de alivio y punto de encuentro.»
- «Madre... has sido mujer de fe, de amor y de fidelidades evangélicas...»
- «Madre... todos esperamos reunirnos definitivamente un día, en el Cielo, para disfrutar todos juntos de la vida eterna, en la felicidad total. ¡Gracias madre!»

El poeta mallorquí Mn. Costa i Llobera escribía, parodiando a san Juan de la Cruz:

- «Sólo una madre tiene: el amor / que no va, ni viene, / ni se pierde, / ni disminuye, / ni se cansa.»

J. M. Alimbau

(Del libro *La madre, la tuya y la mía*. Edit. Claret)

SANTORAL

7. ✠ Diumenge XIX de durant l'any.

Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus quatre diaques, mrs.; sant Gaietà (Cayetano, Vicenza 1480-Nàpols 1547), prev., fund. Teatins (CR, 1524); sant Albert Tràpani o de Sicília, prev. carmelita.

8. **Dilluns.** Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominicans (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos; sants Ciríac, Llarg i Esmaragde, mrs. a Roma (s. IV).

9. **Dimarts.** Sant Domicià, bisbe; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Teresa-Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, copatrona d'Europa; santa Candia Maria Cipriària Barriola, fund. Filles de Jesús.

10. **Dimecres.** Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proletari; santa Astèria, vg. i mr.

11. **Dijous.** Santa Clara (Assís 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.; santa Susanna, vg. i mr.

12. **Divendres.** Sant Herculà, bisbe; santa Hilària, mr., mare de santa Afra; beat Innocenci XI, papa (1676-1689); beat Joan de Rieti, rel. agustinià.

13. **Dissabte.** Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev., considerats mrs.; màrtirs claretians de Barbastre (1936); sant Cassià, mestre mr. a Imola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Centola, vg. i mr.

EDUCAR

Los hijos y los padres ancianos

Cómo cuidan los hijos a sus padres cuando estos se hacen mayores? La determinación de los deberes del hijo hacia sus padres depende mucho del marco cultural, religioso

y simbólico de una sociedad, como muy bien explica el amigo Francesc Torralba en el libro *Pares i fills*, puesto que la condición de hijo adquiere unas dimensiones propias en cada cultura.

En muchas circunstancias actuales, el hijo no dispone de tiempo ni de espacio para acoger y acompañar a sus padres ancianos. Las exigencias de la vida cotidiana le hacen muy difícil compatibilizar los deberes que tiene como padre (de sus propios hijos) con los deberes filiales (que tienen con sus padres). En numerosas ocasiones, estos cuidados recaen en profesionales preparados para ejercerlos. Así pues, delega en unos profesionales el cuidado de sus hijos (canguros y servicio doméstico) y en otros el cuidado de sus padres (enfermeros y personal de residencia).

Una de las virtudes esenciales que según el filósofo chino Confucio (551-479 a.C.) debe reunir el hijo es la piedad filial. ¿Los hijos tienen piedad de sus mayores? La mayoría, sí. El gran sabio chino insistía sobre el deber de atención y de estima que tiene el hijo hacia sus padres, sobre todo cuando estos no se pueden valer por sí mismos.

En los *Cuatro libros sagrados* que se atribuyen a Confucio se encuentran textos admirables sobre la piedad filial como la clave de las relaciones entre padres e hijos, como este: «Quien camina poco a poco para respetar a su acompañante anciano es alabado por su cortesía». Y como este otro: «Mientras vivan los padres, no estéis lejos de ellos.»

Honrar al padre y a la madre, en la tradición judeocristiana, es el cuarto mandamiento: «Con todo tu corazón honra a tu padre y no olvides los dolores de tu madre. Recuerda que por ellos has nacido. ¿Qué les darás a cambio de lo que han hecho por ti?» (Eclesiástico 7,28-29).

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

ROSA NAVARRO CORTÉS

Aprender a estimar

Tenint en compte que l'educació afectiva i sexual no és només una qüestió pedagògica, i que els adolescents es troben amb una allau d'informació sobre sexualitat que no saben com administrar; sense idees sobre què fer amb ella, un equip d'especialistes coordinats per la Dra. Nieves González Rico ha elaborat uns materials pedagògics que, sota el títol *Aprendamos a amar*, pretenen donar resposta a la necessitat educativa en els àmbits afectiu i sexual, des de la mateixa concepció de la persona i la família. En aquesta iniciativa —en la presentació de la qual va prendre part Mons. Agustí Cortés— col·laboren l'editorial CEPE i la fundació Desarrollo y Persona, que dirigeix la Dra. González i a la qual pertany la Rosa Navarro (rosa.navcor@gmail.com).

L'educació afectiva i sexual és actualment la gran assignatura pendent de les famílies?

Les famílies sovint estan desorientades, es debaten entre la permissivitat i la repressió, i sovint prefereixen no afrontar el tema. Des de l'Administració, sovint es proposa una visió distorsionada i deshumanitzadora de la sexualitat, com a recerca de plaer sense més, però l'educació és un dret i una responsabilitat, sobretot dels pares. Cal una proposta autèntica, basada en la persona, que sàpiga mostrar la bellesa de l'amor i que ofereixi la seva veritat a la llibertat de l'altre.

La clau és aprendre a estimar? Com es pot ensenyar a la pròpia família a donar resposta a aquesta necessitat?

Sí. L'amor ho és tot, però avui domina una imatge sentimental de l'amor. La sexualitat, l'atractiu, el desig és quelcom bo, però perquè sigui totalment humà ha de completar-se amb la intel·ligència i la voluntat; cal una integració en la personalitat, arribant a una harmonia. Una sexualitat sense afectivitat és deshumanitzadora, acaba per cansar, fastiguar i avorrir. Necessita un significat: el secret de la vida, del matrimoni i de la família és el do de si. Sense significat, la vida perd gust.

Des de la fe, quina resposta cal donar als joves?

La fe és reconèixer una Presència, la del Crist viu, present aquí i ara. Ell abraça i salva la nostra vida, fins i tot el nostre límit, amb una misericòrdia que no té límit. És un pecat nostre la pretensió de salvar-nos perquè *complim*; qui compleix, però? Crist abraça i compleix allò humà d'una manera sorprenent, no *malgrat* la nostra humanitat, sinó *a través d'ella*: inclosa la nostra sexualitat.

Òscar Bardaji i Martin

«Clara» és la nova campana al convent de Clarisses a Balaguer

Dissabte dia 18 de juny, Mn. Pau Vidal va beneir en una senzilla i emotiva festa la nova campana que crida a l'oració i als actes comunitaris la Comunitat de Germanes Clarisses del Monestir del Sant Crist i Santa Clara de Balaguer. Estava acompanyat per tota la Comunitat de Clarisses i per les persones que habitualment participen en l'oració i l'Eucaristia als matins.

La nova campana s'anomena «Clara» i té escrit el motiu, que és el record de la joiosa celebració del VIII Centenari de la Fundació de l'Orde de Santa Clara, és a dir, de les Germanes Dames Pobres de Santa Clara, o Clarisses, que s'escau en aquest 2011.

D'altra banda, l'11 de juny el nou Alcalde de Balaguer va pujar al Santuari del Sant Crist acompanyat de la seva esposa i dels que seran els nous Regidors, després de rebre la vara del seu càrrec. En un gest de fe i devoció va pujar al cambril a dipositar la seva ofrena floral davant del Sant Crist. Les germanes Clarisses van acompanyar-lo fent una breu invocació al Senyor, perquè beneeixi el seu servei en bé de la ciutat.

Cabó ret un homenatge al seu fill il·lustre, el benedictí P. Cebrià Baraut i Obiols, historiador

Dissabte dia 18 de juny el poble del Vilar de Cabó (Alt Urgell) va retre homenatge a la persona del seu fill il·lustre el P. Cebrià Baraut (1917-2003), monjo de Montserrat i historiador eminent. L'Abat Josep M. Soler va beneir un monument en honor seu, obra de l'escultor Lluís Bosa Obiols, i hi van assistir l'Alcalde, i moltes altres personalitats. L'Arquebisbe d'Urgell en la impossibilitat de ser-hi present va estar representat pel Canonge M.I. Dr. Nemesi Marquès, Representant del Copríncep Episcopal a Andorra, i pel Canonge M.I. Benigne Marquès, Arxiver diocesà. L'homenatge estava promogut per l'Associació d'Amics de la Vall de Cabó, l'Abadia de Montserrat, el Bisbat d'Urgell, l'Ajuntament de la Vall de Cabó i la Fundació Julià Reig d'Andorra.

Mn. Nemesi Marquès va voler remarcar els trets més destacats de la figura del P. Baraut assenyalant que el Bisbat d'Urgell i el Principat d'Andorra reconeixen en la figura del P. Cebrià Baraut el gran promotor de la investigació històrica dels seus respectius orígens. «El secundà ben activament les iniciatives de l'Arquebisbe i Copríncep Joan Martí Alanis, sobretot amb la creació de la Societat Cultural Urgel·litana, que ha donat el fruit d'abundoses i prestigioses publicacions». El P. Baraut s'endinsà també en la recerca d'aquesta Vall, sobretot del protagonisme dels «Caboet» en les vicissituds del procés, que passant per Castellbò i Foix, des de conflictes sagnants o de pactes pacificadors, originà el cosenyoriu d'Andorra. En les seves recerques retenia sempre com una perla preciosa qualsevulla dada sobre les esglésies romàniques de la Vall —el castell i l'església de Sant Cerni, Sant Miquel del Vilar, Sant Cristòfor d'Ares, Santa Eulàlia del Pujal, Sant Iscle de Senyús, de la Mare de Déu del Carme al Montellà, de Sant Martí d'Espodolla, de la qual avui està perduda la memòria— i sobre qualsevulla toponímia continguda en documents al voltant de l'any 1000 —Favà, l'Ametlla, Anell, la Coma, Boixadera, etc.

Mn. Marquès va acomplir l'encàrrec de l'Arquebisbe i Copríncep Mons. Vives, d'agrair a tots els qui han col·laborat en aquest nou homenatge al P. Cebrià Baraut i molt en particular a l'Ajuntament i Alcalde de Cabó en col·laboració amb l'Associació d'Amics de la Vall de Caboet. Va agrair especialment la presència de l'Abat del Monestir de Montserrat, «fogar de cultura que ha irradiat a Catalunya. La seva influència també ha arribat fins a nosaltres, a les nostres terres i al nostre bisbat, com resta ben palès una vegada més amb aquest acte d'avui en homenatge a la gran personalitat del benedictí P. Cebrià Baraut i Obiols».

Vida Creixent tanca les activitats a Tremp

Els tres grups de Vida Creixent a les comarques del Pallars Jussà, Isona, la Pobla de Segur i Tremp es van trobar a la Fundació Fiella el 22 de juny per celebrar la cloenda del curs, conjuntament amb el petit grup que hi ha a la Fundació i que és animat per la Germana Anna Roca.

Va encetar la reunió Mn. Joan Antoni Mateo i donant pas després que la responsable del grup de Tremp, Nati Tuneu, conjuntament amb les de la Pobla i Isona, Pepita Pons i Núria Obach, presentessin el darrer tema del temari d'enguany «Les Benaurances». Amb la col·laboració i participació dels assistents es va dur a terme una reunió viva i molt reeixida. Els grups eren acompanyats pels seus mossens-consiliaris.

La celebració eucarística va ser concelebrada pels 4 mossens: Mn. Josep Arias, Mn. José de Jesús Navas, Mn. Josep Mas i el Pare Antoni Facecias SF. Es va fer evident la participació de tothom (de paraula i pensament) ja que hi va haver participació en les reflexions per part d'alguns representants dels grups, aportant-hi les conclusions del curs. A la Pregària Universal espontània, cadascú ha demanat i agrait al Senyor per diferents causes, motius i records.

Per al proper curs, es treballarà el temari de l'Evangeli segons Sant Marc.

Un moment de la celebració eucarística

EL PATRIMONI, UN VALOR EN ALÇA

La Col·legiata de Santa Maria de Gerri de la Sal (I)

La Col·legiata de Santa Maria de Gerri de la Sal, al Pallars Sobirà, al costat del petit poble que duu el mateix nom i a la vora de la Noguera Pallaresa, és un conjunt monàstic que havia assolit gran importància política, social i econòmica entre els segles XII i XIII, gràcies a les donacions que rebia, la protecció dels senyors feudals (al 1190 totes les possessions van passar a tenir la protecció del rei Alfons I). També per la situació geogràfica i estratègica i per la riquesa que suposà tenir a l'abast les salines del poble de Gerri.

El temps ha fet que el conjunt del monestir s'hagi perdut en gran part i només se'n conservi l'església, de gran bellesa i majestuositat. Les obres de restauració i recuperació d'aquest patrimoni però, estan deixant al descobert una part d'aquest conjunt: el claustre. S'ha retirat la terra que cobria aquest espai i s'ha deixat a la vista com era la infraestructura, alhora que s'ha eliminat el problema d'humitats que hi havia a les parets de l'església. En una nova fase de treball es consolidaran les restes aparegudes al claustre (paviments, pilastres, etc.). D'altra banda, s'estan duent

a terme estudis arqueològics per tal d'esbrinar informació sobre l'antic claustre i els fonaments sota la creu central on originàriament estava ubicat el monestir al segle IX (any 807). El projecte d'intervenció es fa dins del programa Romànic Obert, en una col·laboració entre el Bisbat, el Departament de Cultura de la Generalitat i La Caixa.

El temple és el construït durant el segle XII, té planta basilical de tres naus, sense transepte i amb tres absis semicirculars, els laterals s'obren directament a la nau i el central, molt més ampli; el precedeix un presbiteri a un nivell més baix que la nau.

El monestir de Gerri es disposa segons l'esquema tipològic més comú en els edificis monàstics, de forma quadrada, adossats al costat nord de l'església, avui reduït a un clos tancat ple de runes i vegetació. L'església actual de Santa Maria de Gerri correspon en la seva forma essencial a l'edifici consagrat el 25 de setembre de 1149 en honor de Santa Maria.

L'abadia romànica, a banda de les misses dels diumenges a l'estiu, acull molts de casaments i també alguns concerts.